

hoogen toren met een krul in top geflankeerd. Er zijn wat winkeltjes, er zijn vrouwen, die met een bak op de breede schoot, aardappelen zitten te schillen, het wemelt er van kinderen, die knijpen in den toeter van de auto en het riekt er naar visch. —

„Waar zal ik meneer brengen? Naar het strandhotel?” De chauffeur vraagt het hoffelijk en onderdanig gebogen. „Ik vind het wel” prevelt meneer de secretaris en klautert uit de wagen, steunend op zijn staf. „Waar moet ik meneer komen halen?” vraagt de chauffeur dan correct, ondanks zijn verwondering, dat zijn meester in een volksbuurt verdwijnt. —

— Halen, af-halen. Terug-halen, naar Loftinge terug! — Dat zijn de verschrikkingen, die plotseling bezit nemen van het door wijn en gepeins benevelde hoofd van den ouden van Rupelmonde. Een wanhopig denkbeeld schiet opnieuw in hem op. Als hij hem nu niet liet terug komen. Dan was hij vrij. . . . En haastig om zijn aarzeling vòòr te zijn, zegt hij „rijd maar naar huis terug, Jan, ik kom, ik heb veel zaken hier, ik kom wel vanavond terug met de tram.”

„Zooals meneer wenscht, zegt dan de jongen correct, ofschoon hij innerlijk gelooft, dat zijn meester volkomen getiktakt is. — En moeizaam draait de reusachtige wagen op het nauwe plein om, en laat het oude mannetje met zijn stok alleen in de volksbuurten van Schelingshaven. —

(Wordt vervolgd)